

[Svend Haugaard.]

Vi glæder os i mit parti over, at det er lykkedes stort set at opnå enighed mellem de fem partier i udvalget både om næringslovsforslaget og de seks ledsageforslag, som udvalgene har besluttet at søge fremmet i dette folketingsår.

Med hensyn til de to lovforslag, hvis behandling er udskudt, lovforslagene vedrørende statsautoriserede revisorer og vedrørende skibsmæglere og varemæglere, har der vist sig en række problemer, hvis behandling kræver mere tid. Således er det ikke lykkedes for udvalget at finde frem til en udformning af revisorloven, der giver den store, uundværlige og såre nyttige gruppe af ikke-autoriserede revisorer en rimelig placering, samtidig med at den afgrænser på rimelig måde for de statsautoriserede revisorers vedkommende. Der mangler en god idé både til virkeområde og til benævnelse, men den finder ministeren måske i sommerferien.

Det er bemærkelsesværdigt, at det er under en socialdemokratisk handelsminister, at næringslovsændringens hovedpræg er en virkelig omfattende liberalisering. Der er grund til at takke ministeren for hans smidighed over for andres tanker og hans mod til at gå med til ændringer af betydelig rækkevidde. Men så må det for objektivitetens skyld tilføjes, at ministeren har haft god hjælp hertil af andre partiers erhvervsinteresserede medlemmer.

Det vigtigste er vel den gældende § 26s og dermed enbutikssystemets bortfald og i sammenhæng dermed lovforslaget om garantier for finansieringsinstitutterne for detailhandelen. Vi har i det radikale venstre lagt stærkt vægt på denne lovgivning, fordi det er ganske klart, at bortfald af forbuddet mod, at en virksomhed har flere butikker i samme kommune, udsætter mange almindelige detailforretninger, som udmærket kan opretholdes med fordel, hvis de blot kan klare en rationalisering i en overgangsperiode, for store midlertidige vanskeligheder. Og kommer vi ind i fællesmarkedet, eventuelt allerede førend enbutikssystemet bliver effektivt, forstærkes sandsynligvis konkurrencen så meget udefra, at vi alle må ønske, at danske detailhandlere til den tid står stærkest muligt rustet til konkurrencen.

Mit partis ordfører, hr. A. C. Normann, udtalte sig om dette vigtige finansierings-spørgsmål ved den første behandling. Jeg skal tillade mig at citere fra Folketings-tidende 1964-65 sp. 5241:

„Det hedder i fremsættelsen om den foreslåede forbedring af finansieringsmulighederne, at der især er tænkt på områder, hvor konkurrenceforholdene berøres af den foreslåede ændring i næringslovens § 26, men nogen rettesnor er der derudover ikke givet. Dette kan enten læses som et ønske om støtte til oprettholdelse af mange butikker, ejet af samme person eller selskab, eller som et ønske om at komme de detailhandlere, som efter 1970, når den nye bestemmelse gælder, kommer ud for en skærpet konkurrence fra de store sammenslutninger, eventuelt med udenlandsk økonomisk baggrund, til hjælp med rationalisering og butiksf forbedringer. Er den første form for strukturændring med i tankerne, vil det føles meget hårdt af de mindre handlende, af hvilke de fleste jo ikke kan udvide eller væsentligt rationalisere, at man ikke blot giver frit løb for butikskæde- og storhandel, men yderligere hjælper disse med finansiering.“

Jeg håber, at loven vil blive administreret således, at man, indtil erfaringerne er indvundet, giver almindelige handlende — i modsætning til de store firmaer — prioritet ved anvendelsen af garantibeløbet. Jeg er på ingen måde imod de store firmaer, men de har nu lettest ved at låne på anden måde.

Jeg tænker dernæst naturligvis med ganske særlig tilfredshed på, at det er lykkedes at komme frem til en afskaffelse af hele næringsbrevssystemet, hvad hr. A. C. Normann ventilerede ved første behandling, og hvad jeg selv på det radikale venstres vegne stillede forslag om i udvalget. Siden den tid er der ført mange drøftelser af dette liberaliserende forslag, og mange formuleringer har været overvejet. Jeg føler mig overbevist om, at handelsministeren aldrig vil få nogen anledning til at fortryde, at han gik med til ikke at fordre næringsadkomst af andre end de få grupper, der jo nu — med et par undtagelser, der let kan klares på anden måde — får deres forhold fastlagt i andre love end selve næringsloven.